

חלי לבנה
צילומים: אילן חזן

תהום רבה

כוריאוגרפיה: חנוך בן דרור*

להקת תיאטרון ירושלים* במופע שנוצר בהקבלה בין סיפור המבול המקראי למלחמת ה-7 באוקטובר

ב סופו של יום, האדם נותר "עירום כביום היולדו".

כמה נוכל עוד להסתיר מאיתנו את עצמינו?

כמה נוכל להעמיד פנים, כשנלבש בשעת בוקר את חולצתנו המכופתרת? את נעלי המוקסין השחורות שהברקנו למשעי ואת מכנסי הסיגר המגוחצים?

– "מה נשמע?" ישאל אותנו השכן, כשנצא מהבית אל עולם מלא באגו מסוגן.

– "הכל מצויין!" נשיב לו במרמה, נחייך עבורו חיוך קטן לצידו האחד של הפה ונמשיך לדרכינו, ספק האמיתית ספק המשקרת, המסלפת רבות את המציאות הפנימית שלנו. דרך שיש בצדיה פרחים מפלסטיק שלעולם לא ינבלו, אך גם לא יצמחו מעלה או ישנו את צורתם המעוותת, השגויה, המתימרת להיות דרך אמונתנו.

למרות כל זאת, בסופו של יום, עם רדת החשיכה, בדיוק כשנכבה בחניה את מנוע הרכב החדש שקיבלנו מהחברה, נקפל אל תוך התיק את יומנו העמוס ונטפס במעלה המדרגות אל ביתנו – אותו הבית שיקבל אותנו למרות תלאות הכזבים של אותו היום. אנו נפתח את הדלת, ניכנס אל תוך החדר הקטן שלנו, נשיל את חולצת הבוקר המכופתרת, את מכנסי הסיגר והמוקסינים המבריקים ונעמוד עירומים מול המראה.

עירומים כביום היולדנו.

ושם מול המראה, נגלה לעצמינו בסודי סודות מי אנחנו באמת.

שם מולה, נצעד בשבילים של פרחים אמיתיים שאינם מפלסטיק. פרחים שמשנים את צורתם המעוותת לאמת גדולה וצבעונית, אמת מתפתחת.

ושם מולה, תגיע האמונה האמיתית שאנחנו יכולים לצמוח ממנה, אך ורק כשאנחנו עירומים.

נביט בעצמנו עמוקות, בידיים החשופות, בכפות הרגליים. נביט אל תוכנו בעיניים, ורק אז נהיה נקיים מכל שקר וכזב, עירומים כביום היולדנו.

* חנוך בן דרור, מי שהיה אחד הרקדנים הידועים והמוערכים בארץ, חוזר לבמה 20 שנה אחרי שפרש מתחום המחול כדי להתעמק בחינוך ובפילוסופיה, הפעם עם יצירה חדשה עבור להקת תיאטרון מחול ירושלים שמשלבת בין העולמות השונים

* להקת תיאטרון מחול ירושלים הוקמה לפני 40 שנים על ידי הגב' תמרה מיאלניק, זוכת פרס שר החינוך ויקירת העיר ירושלים.

בתמונת הפתיחה של "תהום רבה", אדם מניע אדם אחר. רקדנית אחת מניעה את האחרת בתנועות מעוגלות ומתואמות באופן מפליא. שתיהן נראות כאילו רוקדות במרחב המלא של הבמה, למרות שהיו רק שתיים, משתמשות בבמה בחופשיות ובין שתיהן קיימת סינרגיה מושלמת. גוף אל גוף, חזה אל גב.

והן עטופות בבגדי גוף צמודים בצבע עורן, המדמים עירום. כאילו כלל לא היו קיימים. ואין אגו. הוא לא שם.

ויש מקום לרקדן שלישי, שאף הוא מצטרף אליהן לריקוד החשוף והפתוח הזה. והריקוד הופך ברגע אחד לטריו מסקרן, שמוטט בדרכו העירומה, את הדעות המוצקות שאחז הרקדן כל חייו, והיחסים נראים קרובים מאוד.

במרכז הבמה, מאחורי הרקדנים, מנגנים טמי קנאזאוה ויובל אדמוני, על שני פסנתרי כנף מרשימים. הם מלווים את הרקדנים בתיאום, מיומנות רבה ורגישות גבוהה.

הנגינה נמשכת לכל אורכה של כל תמונת מחול במופע, אך כמה רגעים אחרונים לסופה של תמונה, הפסנתרים שותקים ונגינתם פסקה, אך הרקדנים ממשיכים בתנועתם. רק עוד מספר תנועות. ודווקא ברגעי השקט הספורים והמעטים הללו, כשכל הקהל צופה בסקרנות, הרגשתי כמה הרקדנים חשופים על הבמה, וכל תנועה הרבה יותר צועקת. צועקת כשהשקט מוחלט.

חנוך בן דרור:
"עוד לפני המלחמה הרגשתי שמשוהו ביקום הולך ומתערער. כל מה שלא הייתה לו תשתית חזקה מספיק, לא עמד במבחן השינויים, כך קרה גם בחיי האישיים כאשר נישואיי התפרקו וגן הילדים שהקמתי נקלע לקשיים כלכליים."

בתמונה הבאה הוצג ריקוד סולו, שנרקד על ידי רקדן ורסטילי, שנתוני גופו החמיאו מאוד לרעיון הכוריאוגרפי וביצועו. הרגשתי שפלג גופו העליון של הרקדן, יכול להתפרק לגורמים ולהיתפר בחזרה כשהוא היה חפץ בכך. הייתה בי סקרנות גדולה לגבי הרעיון שמאחורי ריקוד הסולו הזה. בשלב

מסויים בכוריאוגרפיה, הרקדן שכב על גבו על במת העץ הנוקשה והחל לרעוד. הרעידות החלו באצבעות ידיו והמשיכו להתפתח, דרך גפיו, אל כל חלקי גופו. אובססיית התזוזה כאילו הייתה בלתי ניתנת לעצירה, כאילו היה אפילפטי ללא תרופה.

כשהרקדן רעד בכל נימי גופו, גם בגופי קרה דבר מה. מחד, רעדתי מעט יחד איתו, כאות הזדהות או השפעה שהייתה עליי, היה בי אפילו פחד שהוא ייאבד שליטה... ומאידך, משהו בי חפץ היה לקום ולהרגיע אותו. להראות לו שתכף הכל יהיה בסדר. היתה זו כוריאוגרפיה מעוגלת ורכה, מהולה עם תנועות חדות, תזזיתיות אשר לתחושתן, מביעות אפילו סבל אנושי.

מופע המחול: "תהום רבה" משלב תמונות נוספות, צבעוניות ומסקרנות. לכל אורך המופע היתה בי התחושה שמשהו תכף עומד לקרות. תחושה שנשארה בתוכי עד הסוף.

הרעיון הכוריאוגרפי והביצוע שלו על הבמה, גרמו לי לתהות על משמעות כוונותיו של אדם, על אמת נקייה והיכולת להיות חשוף לעולם, וללא אגו.

הרעיון הכוריאוגרפי והביצוע שלו על הבמה, גרמו לי לתהות על משמעות כוונותיו של אדם, על אמת נקייה והיכולת להיות חשוף לעולם, וללא אגו.

